

Sygn. akt IV CSK 16/15

POSTANOWIENIE

Dnia 15 lipca 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Barbara Myszka

w sprawie z powództwa K. Spółki Jawnej w R.
przeciwko Powiatowi Białobrzeskiemu
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 15 lipca 2015 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu
z dnia 14 sierpnia 2014 r., sygn. akt IV Ca 103/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli:

1. w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne,
2. istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów,
3. zachodzi nieważność postępowania lub
4. skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Przytoczony przepis pozwala Sądowi Najwyższemu na wstępną, merytoryczną ocenę wniesionej skargi kasacyjnej i zbadanie, czy za jej rozpoznaniem przemawia interes społeczny, skarga kasacyjna bowiem jest środkiem prawnym funkcjonującym przede wszystkim w interesie publicznym, który z kolei przemawia za skoncentrowaniem się Sądu Najwyższego na sprawach najpoważniejszych i precedensowych.

Pozwany wniósł skargę kasacyjną od wyroku Sądu Okręgowego w Radomiu z dnia 14 sierpnia 2014 r., którym Sąd Okręgowy – po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji obu stron od wyroku Sądu Rejonowego w Grójcu z dnia 25 listopada 2013 r. – zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 62.540,30 zł zamiast kwoty 1.042,18 zł i zmienił orzeczenie o kosztach procesu, a w pozostałej części apelację powódki oraz w całości apelację pozwanego oddalił. Powołując się na podstawę określoną w art. 398³ § 1 pkt 1 k.p.c., wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu do ponownego rozpoznania, ewentualnie uchylenie także wyroku Sądu Rejonowego w Grójcu i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania temu Sądowi.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania, skarżący twierdził, że w sprawie występują istotne zagadnienie prawne, sprowadzające się do rozstrzygnięcia kwestii:

- „Czy Sąd rozpoznający sprawę ma prawo do uzależnienia możliwości obciążenia wykonawcy karą umowną przewidzianą w umowie na wypadek

nieprawidłowego wykonania umowy od zakresu prac które zostały wykonane w sposób błędny?”,

- „Czy Sąd rozpoznający sprawę powinien przyjmować za zgłoszenie robót budowlanych do odbioru każdorazowe zgłoszenie, mimo nie wykonania całości prac w sposób prawidłowy? Czy takie przyjęcie oddania prac nie będzie powodować nadużyć po stronie wykonawców, którzy w celu uniknięcia kar umownych z tytułu zwłoki będą zgłaszać do odbioru takie prace, których wykonanie nie zostało zakończone bądź takie prace, które zawierają szereg nieprawidłowości?”.

Analiza wywodów zawartych w uzasadnieniu skargi kasacyjnej prowadzi do wniosku, że skarżący nie przytoczył argumentów, świadczących o występowaniu w niniejszej sprawie przesłanki opisanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. W powołanym przepisie chodzi o zagadnienie prawne obejmujące poważną wątpliwość prawną, nierozwiązane dotąd w orzecznictwie sądowym, którego wyjaśnienie jest potrzebne do rozstrzygnięcia sprawy. Skarżący wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na występujące w sprawie istotne zagadnienie prawne powinien sformułować to zagadnienie, wskazać na wyłaniające się poważne wątpliwości interpretacyjne, przytoczyć argumenty prowadzące do rozbieżnych ocen i wykazać, że wyjaśnienie przedstawionego zagadnienia będzie miało znaczenie zarówno dla praktyki sądowej, jak i dla rozstrzygnięcia skargi kasacyjnej. Chodzi przy tym wyłącznie o poważne wątpliwości, wykraczające poza poziom zwykłych wątpliwości prawnych, które powstają niemal w każdym procesie decyzyjnym.

Skarżący nie zadośćuczynił tym wymaganiom, w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania przytoczył bowiem prezentowane w nauce prawa poglądy dotyczące kary umownej oraz umowy o roboty budowlane, które nie przekonują jeszcze o występowaniu przesłanki wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Nie wskazał natomiast na poważne wątpliwości natury prawnej, wymagające wykładni Sądu Najwyższego, a jedynie na potrzebę dokonania oceny zaprezentowanego stanu faktycznego, co pozwala na stwierdzenie, że chodzi tylko

o poddanie zaskarżonego wyroku kontroli kasacyjnej, a nie o rozstrzygnięcie zagadnień prawnych o istotnym znaczeniu dla praktyki sądowej.

Konkludując trzeba stwierdzić, że w sprawie nie zachodzi wskazana przez skarżącego przesłanka opisana w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. ani brana pod rozagę z urzędu nieważność postępowania.

Z tych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.